

at der overhovedet kan komme noget ud af Forhandlingspolitiken er derimod ikke det, som man har villet gjøre den til fra ministeriel Side, at den nødvendigtvis skuldr medføre et Resultat og nødvendigtvis skulde medføre, at man blev enig. Dersom den var det, vilde det være det Samme som en Politik, der med Konsekvens maatte føre til, at Folkethinget gav efter, forudsat at Regjeringen og Landstinget bleve ved at staa fast. Nei, det er Tilbud, en saglig Motivering af vort Standpunkt og af vore Fordringer, sendte ikke paa Strømt, men som et alvorligt Tilbud til det andet Things Overveielse. Dersom man ikke enes med os, nu vel, saa bliver der ikke noget Resultat. Vi have hverken selv nogen Forpligtelse til eller agte at forpligte os til, at opgive Noget af det, som vi anse for absolut nødvendigt, særlig for at hævede vor politiske Ret her i Landet, vor grundlovmæssige Ret, men ei heller til at opgive den Befolknings Lørd, som vi repræsenterer. Det vil jo have sin Betydning med Hensyn til de enkelte Poster paa Finansloven og med Hensyn til hele dennes Karakter, ligesom ogsaa med Hensyn til de andre Sager, der ville blive behandlade, ganske særlig Forsvarssagen og Stattelovene, som jo nu i den Tid, der forestaar, rimeligvis ville komme til at spille en meget betydelig Rolle i hele den offentlige Debat herhjemme. Det er altsaa Oppositionens Opgave efter Valgene at tilbyde Landstinget en Finanslov, en antagelig Finanslov, og kræve Forhandling med Landstinget om denne Finanslov paa Grundlag af fuld Hævdelse af vor konstitutionelle Ret og dennes Anerkjendelse fra de andre Faktoreres Side. Med andre Ord, det er det Standpunkt, der har været hævdet af os i de 3 Aar i den forrige Valgperiode, ja, jeg kan gjerne sige i de 4 Aar, i hvilke Forhandlingspolitiken har været ført. Vi ere villige til at komme overens om en Finanslov med det andet Thing, men vi ere ikke villige til at gaa ind paa en Godkjendelse af Regjeringens provisoriske Love eller dens provisoriske Foranstaltninger til Kjøbenhavns Befæstning. Til den ene Side betyder det altsaa en saglig Forhandling, men det betyder noget mere. Det betyder til den anden Side det, at Finansloven skal behandles saaledes, at den paa intet Punkt faar Karakteren af et Skinsforslag, altsaa at intet Forslag optages paa denne Finanslov fra vor Side, hvis Karakter nærmest maa betegnes som et rent Demonstrationforslag, som Folkethinget ikke selv mener hverken at kunne eller at ville sætte igjennem. Jeg siger dette i Forveien, fordi jeg ønsker, at Forhandlingspolitiken

skal forstås som det, den er, som en rolig Fortættelse uden Forandring af det, der er begyndt. For at præcisere dette noget nærmere, skal jeg sige, at f. Ex. en Optagelse af Forslag paa Finansloven, der gaa ud paa at forandre de bestaaende Love, og om hvilke man i Forveien veed, at Landstinget ikke kan eller vil gaa ind paa dem, altsaa af Forslag, som stilles op her eller maatte stilles op her med den bestemte Forudsætning, at de ville blive opgibne uerblikkelig overfor det andet Thing, af Forslag, som man ikke vil tage nogen virkelig Strid paa, ville vi betragte som unyttigt og som stridende mod en virkelig Forhandlingspolitik. Det har været en fast anerkjendt Praxis i de senere Aar her i Thinget ved Finanslovens Behandling at man ikke under Finanslovens Behandling tilstræber at forandre den bestaaende Lovgivning, medmindre der er fuld Enighed mellem samtlige Faktorer derom, og jeg bebrejder ganske særlig den høie Regjering og det ministerielle Parti, at det har benyttet Finansloven til paa Trods af Folkethingets Modstand at udføre Forandringer, f. Ex. i Forsvarsvesenet, som kun retmæssig kunde ske derigjennem, at der enten blev vedtaget særlige Love, hvorom alle Faktorer vare enige, eller Beslutninger paa Finansloven, hvorom alle Faktorer ligeledes vare enige. Forhandlingspolitik, det er ikke at gjøre sig skyldig paa noget Punkt i de Feil, der fra Regjeringens og det ministerielle Partis Side ere begaaede i de senere Aar, ved at søge at gennemføre den Slags Foranstaltninger, fordi vi anerkjende, at saadanne Love imod det andet Things Modstand hverken kunne eller bør gennemføres under en konstitutionel og forsvarlig Forhandlingspolitik. Naar jeg betegner Forhandlingspolitiken som en saglig Politik, betyder det, at vi ikke paa Finansloven ville optage eller, saavidt det staaer til os, tillade Poster af en saadan Natur, at de ville gjøre Finansloven uantagelig, ikke alene for denne Regjering, men for enhver Regjering; jeg mener altsaa Opførelse af Summer eller Poster af ren demonstrativ Natur, som, hvis det skulde ske, at Regjeringen f. Ex. traadte fra og en anden Regjering traadte til, der strengt vilde holde sig til Grundlovens Ord, vilde gjøre det fuldstændigt umuligt endog saa for en saadan Regjering at underskrive Finansloven, altsaa rene Demonstrationforslag, som jeg anser det for under Things Værdighed at optage paa en Finanslov, fordi de i Virkeligheden kun ere Skinsforslag, fordi de ikke have anden Betydning, og ville gjøre Finansloven umulig for en